

NØVN

Ein góður maður farin

Tað kom okkum øllum dátt við, tá deyðsboðini bórust um, at Jónsvein Knudsen var farin. Alt steðgaði upp, tí hetta gav líkasum onga meining, at hann skuldi verða tikin burtur í bestu árum, bara 54 ára gamal, og enn virkisfúsur og fullur av orku og góðum hugskotum. Í dag hevði hann fylt 55.

Hóast Jónsvein altíð hevði livað lívið fult út og var góður við lívið, so mundi eingin ivast tað minsta í, at hann framvegis kundi framt og útint so mangt, tí hann var veruliga ein av teimum, ið treivst best í vási og har sum nakað hendi. Hann dugdi ikki at síggja nakra orsök til at sita hendur í favn og biða, so gjørdi eingin annar tað, sum gerast skuldi, so gjørdi hann tað sjálvur.

Longu sum 19 ára gamal byrjaði hann á skrivstovuni á táverandi Lynfrost, og 35 ára langa arbeiðslív hansara kom fiskurin at vera reyði tráðurin, ið gekk aftur. Bæði sum virkisstjóri og reiðari á nógvum skipum fekk hann avrikað nógv, og tað munnu ikki vera so fá húski, ið av hesum fingi innkomuna, tí tá Jónsvein var farin í gongd, stungu arbeiðspláss og kjansir seg upp allastaðni.

At hann hevði evni og hegni sum vinnulívsmáður, fortelja ikki minst teir mongu álitissessir, ið hann fekk, sína greiðu søgu um. Hann stillaði seg ikki aftast,

tá tað ráddi um at taka við ábyrgd, men var við í fremstu røð, um brúk var fyri tí. Og sjálvur spardi hann seg ikki, tá tøk skuldu takast, so tí mundi ein vanligur átta tíma arbeiðsdagur vera honum ókendur. Tað ráddi um at arbeiða, tá nakað var at gera – og tað var tað aloftast.

Jónsvein fann sær góða konu í Fuglafirði, Ady, og saman vóru tey eitt vælvirkandi toymi, sum í felag fekk skapt bestu karmar um familjuna, ið kom at telja børnini Janus, Sigrun og Magnus, og seinni eisini fleiri aftrat. Sum prestur segði tað so gott í kirkjuni, var prátið við døgurðaborðið at líkna við ein fund, har øll mál vórðu vend

og kanska eisini nógvar av avgerðunum tiknar.

Hjartaligur var Jónsvein sum fáur, og hevði fyrst møtt honum og vart komin at kenna hann, kundi tú vera vísur í, at tú hevði fingið ein vin so trúgván, at eingin fekst betri. Eingin var gloymdur, men við áhuga spurdi hann eftir tínum nærmastu, tá tit hittust, og við sínum lætta og opna sinni var hann av sonnum eitt av hesum deiligu menniskjunum, ið aldri á ævini vildi gjørt mun á høgum og lágum.

Alt tað, sum hendi og fyriførst her á plássinum, hevði hansara stóra áhuga, og umframt at sita tríggar setur í Runavíkar býráð,

var Jónsvein ikki so sjáldan tann, ið purraði uppundir og stuðlaði, so bæði mentanarligt og annað virksemt á staðnum kundi sleppa at spíra og bera ávøkstur. Jónsvein hevði sínar ættrøtur í heimbygðini, og vísti hann í verki alt lív sítt, hvussu góður hann var við plássið og fólkinum, her búleikaðust.

Eisini spældi Jónsvein í yngri árum fótbólt við NSÍ, og vit í felagnum kunnu bara takka honum fyri ta stóru hjálp og tann stóra stuðul, hann altíð var til reiðar at veita NSÍ, bæði so og so. Ein betri bakk kundi einki fótbóltsfelag ynskt sær, og vit eru djúpt takksom fyri alt tað, tit í húskinum og Jónsvein hava lagt eftir tykkum í NSÍ, sum livir og andar av tí sjálvbodna arbeiði, ið so mong leggja í felagið.

Nú heystardagur er og tað myrknar á luftini, savna vit tankarnar um tykkum, ið eftir sita, og biðja eftir, at Harrin má styrkja og ugga tykkum, tí svárt er altíð at missa – og serliga, tá tú minst væntaði tað. Ady, Janusi, Sigrun, Magnusi og øllum tykkara vilja vit sýna størstu samkenslu, og í takksemi vilja vit minnast Jónsvein, sum var góður við øll og sum tú ikki kundi annað enn vera góður við. Vit drýpa høvur, meðan vit við sorg og sakni mugu ásanna, at ein góður maður er farin.

NSÍ

Føðingar

20. september fingi Unn í Bø, Klaksvík og Ingimar Sigurðarson, Reykjavík, ein son. Hann var 54 cm langur og vigaði 4070 gr.

23. september fingi Andrea á Dul Poulsen & Bjarni Poulsen, Tórshavn, ein son. Hann var 51 cm langur og vigaði 3530 gr.

26. september fekk Ester ein lítlan beiggja. Hann vigaði 3900 gr. og var 53 cm langur. Foreldur teirra eru Mena og Hanus á Gørðum, Klaksvík.

27. september fingi Annika á Stongum og Bárður Sigfríðsson Venned, Sørvágur, eina dóttur. Hon var 53 cm long og vigaði 3570 gr.

Tróndur Patursson í Listaglugginum

Í vetur fer Tróndur Patursson at sýna fram í Kennedy Center í Washington D.C. á festivalinum Nordic Cool, men fyrst fer verður fram-sýning í Listaglugginum. Tað verður leygardagin 6. oktober klokkan 16, og øll eru hjartaliga vælkomn.

Dimmar og døggar slóðir myndast á einum ultramarinum botni. Sum kall-grafi fara svørtu slóðirnar upp og út á myndaflatan, stundum við kókandi orku, stundum spakuliga og miðvíst.

Við hvørt eru slóðirnar tjúkkar, breiðar og sterkar, og við hvørt tunnar og nærum gjøgnumskygdar.

At vit eru stódd í náttúruni er skilligt, tó so at vit standa framman fyri einum flata, sum um somu tíð er eitt óendaligt dýpi.

Flestu verkini hjá Tróndi eita "Náttúrulýsing". Tey snúgv seg um at einfalda ella

umseta náttúruupplivingina, ella ta naturalistisku lýsingina av náttúruni til ekspressiva abstraktión. Og tey snúgv seg um dýpd. Tey eru um óendaliga dýpið náttúrunnar, um stórleikan, megina og intensitetin. Eginleikar ið hugtaka menniskja, men sum eisini órógva, tí teir eru óskiljandi. Tróndur Patursson ber okkum tað óskiljandi, ella sum hann sigur, "ger tað ósjónliga sjónligt".

Á sama hátt, sum náttúran onki mark hevur, og hvørki hevur byrjan ella enda, hava listaverkini hjá Tróndi

Patursson eina óavmarkaða vídd. Himmalin og havsins dýpi eru í verkum hansara, ikki sum naturalistiskar endurgevingar, men sum úrdráttur, kenslur ella varðhugi av onkrum. Verkini eru sjálvandi ikki náttúra, tey eru list. Men tey eru inspirerað av náttúruupplivingum, og tey luta tað sublíma og stórtingna við náttúruni. Tróndur Patursson grundar verk síni á lívslongu kanning sína av náttúruni, og tí er list hansara andliga skyld náttúruni, ella sálarliga bundin at henni. Alt tað hann

hevur upplivað í náttúruni er við í hvørjum einasta verki, um tað so er ein lítill tekning, ein stórir málningur ella ein av hansara totalinstallatiónum úr glasi. Hvørjaferð finna vit alt lív-sins landslag.

Ultramarinblái liturin lýsir myndina upp innanífrá, og svørtu teknini á yvirflatanum flyta seg á myndini og út ímóti okkum. Við ørandi meg, verða vit beind úr myrkrinum út í ljósið, móti óendaligum dýpi og móti tí ófatiliga. Innligi nærleiki listaverksins loysir tankan og letur kroppin gloyma seg burtur, og vit skilja av okkum sjálvum, hvat listin vil okkum, hvussu týðningarmikil hon er, og hvussu nógv hon kann í hondunum hjá einum stórum listamanni, sum Tróndi Patursson.